

SIDNEY SHELDON

TILLY BAGSHAWE

NEKLID

KIO KAN

Copyright © 2015 by Sheldon Family Limited Partnership
Translation © Jana Vlčková, 2021
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu Sidney Sheldon's Reckless
vydaného v roce 2015 nakladatelstvím HarperCollins
Publishers, New York
přeložila Jana Vlčková
Redakční úprava Kateřina Duchoňová
Grafická úprava obálky Emil Křížka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2021
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-637-7

edice
KLOKAN

*Pro Belen.
S láskou.*

ČÁST PRVNÍ

KAPITOLA 1

KRÁLOVSKÁ VOJENSKÁ AKADEMIE,
SANDHURST, ANGLIE
SOBOTA 22. LISTOPADU, DEVĚT HODIN VEČER

„Pane!“

Kadet Sebastian Williams vtrhl do pracovny generálmajora Franka Dorriena. V obličeji byl nápadně bledý, vlasy měl rozčuchané a uniformu neupravenou. Generálmajor zhrušeně ohrnul ret. Pro takové chování neměl pochopení.

„Co je?“

„Jde o prince Achilea, pane.“

„*Prince Achilea*? Myslíte kadeta Constantina?“

Williams civěl do podlahy. „Ano, pane.“

„No? Co je s ním?“ Dorriena napadlo, že se Williams každou chvíli rozbrečí.

„Je mrtvý, pane.“

Generálmajor smetl smítko z klopky saka. Byl vysoký a štíhlý, měl šlachovitou postavu maratonského běžce a obličej tak dokonale vycizelovaný a hranatý, jako by ho vybrousili z křemene. Nedalo se z něj nic vyčíst.

„Mrtvý?“

„Ano, pane. Našel jsem ho... oběšeného. Právě teď. Bylo to hrozné, pane!“ Kadet Williams se roztrásl. Prokristapána, taková ostuda!

„Pojďte mi ho ukázat.“

Dorrien se chopil svého otlučeného diplomatického kufříku a následoval vynervovaného kadeta dlouhou chodbou bez oken směrem ke kasárnám. Mladík kráčející před ním napůl šel, napůl klusal, a nohy se mu pletly jako loutce se zašmodrchanými vodicími nitěmi. Dorrien zavrtěl hlavou.

Vojáci, jako je kadet Sebastian Williams, ztělesňují všechno, co je na dnešní armádě špatně.

Žádná disciplína. Žádný pořádek. Ani špetka odvahy.

Celá generace pitomců.

Achileas Constantinos, řecký princ, byl stejně špatný jako všichni ostatní. Rozmazlený spratek s titulem. Tihle kluci si zřejmě myslí, že dát se k armádě je určitá forma hry.

„Tamhle, pane.“ Williams ukázal k umývárně. „Pořád... Nevěděl jsem, jestli ho mám odříznout.“

„Díky, Williamsi.“

V kamenném obličejí Franka Dorriena se nepohnul ani sval. Právě překročil padesátku, vlasy mu zešedivěly, ale stále se držel zpřímá. Byl rozeným vojákem. Na jeho bezvadné kondici se podepsal tvrdý celoživotní trénink. Navíc se dokonale ovládal a měl smysl pro pořádek.

„Odchod!“

„Pane?“ Kadet Williams rozpačitě přešlápl z nohy na nohu. Skutečně generálmajor chce, aby odešel?

Ne že by toužil Achilea znovu vidět. Představa zesnulého přítele se mu beztak stačila vrýt do paměti. Opuchlý obličej s vyvalenými bulvami se groteskně pohupoval na provaze uvázaném k trámu. Williamse vyděsil k smrti, když ho objevil. Možná je na papíře voják, ale ve skutečnosti mrtvého člověka nikdy neviděl.

„Jste hluchý?“ osopil se na něho Dorrien. „Řekl jsem odchod!“

„Pane. Ano, pane.“

Dorrien vyčkával, dokud Williams neodešel. Potom otevřel dveře umývárny.

První, co viděl, byly boty mladého řeckého prince, které se houpaly ve výšce očí před jednou z otevřených sprchových kójí. Patřily k uniformě, byly černé a patřičně naleštěné. A v očích generálmajora Dorriena krásné.

Každý kadet ze Sandhurstu by měl nosit takové boty.

Dorrien zvedl hlavu. Princovy kalhoty od uniformy byly znečištěné. Byla to sice hanba, ale žádné překvapení.

V okamžiku smrti bohužel často povolí svěrače a člověk se naposledy znemožní. Zaútočil na něho nelibý zápach a Dorrien nakrčil nos.

Posunul zrak ještě o něco výš a přistihl se, že hledí do tváře zesnulého chlapce.

Princ Achileas Constantinos mu pohled oplácel nevidoucíma skelnýma hnědýma očima, jako by se i na věčnosti divil, jak může být svět tak krutý.

Kluk jeden hloupý, pomyslel si Dorrien.

Sám Frank z první ruky věděl, co je krutost, avšak nenechal se jí ani v nejmenším vyvést z míry.

Povzdechl si. Samotná mrtvola ho netrápila tak moc jako poprask, který se kvůli ní strhne. Člen řecké královské rodiny spáchá sebevraždu. V Sandhurstu! Oběsí se jako obyčejný zloděj. Jako zbabělec. Jako nula.

Řekům se to nebude líbit. Britské vládě také ne.

Otočil se na patě a beze spěchu se vrátil do své pracovny. Zvedl telefon.

„To jsem já. Obávám se, že máme problém.“

NĚKDE V HORSKÝCH LESÍCH, SLOVENSKO,
BÝVALÝ VÝCHODNÍ BLOK.
NEDĚLE 23. LISTOPADU, DVĚ HODINY RÁNO

Kapitán Bob Daley z velšského pěšího střeleckého pluku pohlédl do kamery a pronesl krátký proslav, který obdržel předešlého večera. Byl unavený, prochladlý a nechápal, proč si jeho únosci dávají práci s touhle šarádou. Blbí nejsou. Musejí vědět, že požadavek adresovaný jeho prostřednictvím britské vládě je absolutní nesmysl.

Rozpustit anglickou národní banku.

Zabavit majetek každému občanovi Spojeného království s čistým příjmem nad milion liber.

Zavřít burzu.

Žádný ze členů Skupiny 99, radikální levičácké organizace, která Boba Daleyho unesla na jedné z aténských ulic, nevěřil, že se něco takového stane. Bobův únos a následná řeč nebyly nic jiného než velké představení pro veřejnost. Za pár týdnů ho únosci propustí a vymyslí nový způsob, jak se vetřít do novinových titulků po celém světě. Jestli existuje jediná věc, jež se dala o Skupině 99 spolehlivě říct, pak ta, že jsou mistři v sebepropagaci.

Jejich název odkazoval na 99 procent světové populace ovládající méně než polovinu světového bohatství a sami vystupovali jako samozvaná skupina „počítačových Robinů Hoodů“, již coby šikovní hackeři cílí na velké obchodní zájmy jménem „nemajetných“. Byli mladí, ve virtuálním světě se pohybovali jako ryba ve vodě, nepanovala mezi nimi vůbec žádná hierarchie, a až dosud se jejich aktivity omezovaly na kyberútoky proti cílům, které považovali za zkorumpované, například nadnárodním společností, jako je McDonald's, stejně jako proti vládním agenturám, jež podle nich stranily nenáviděnému jednomu procentu. Pronikli do systémů CIA a zveřejnili stovky velmi trapných osobních e-mailů. A britské ministerstvo obrany bylo přistiženo s pověstnými spušťenými kalhotami po tom, co přijalo úplatky výměnou za místa v Královské vojenské akademii v Sandhurstu pro syny evropské bohaté elity. Po každém útoku se počítače napadených zaplnily hrozny nafukovacích červených balonků, což bylo logo skupiny a sarkastický odkaz na hit z osmdesátých let „99 Luftballons“. Kvůli těmto kouskům a pro svůj humor a pohrdání autoritami se Skupina 99 stala pro mladé na celém světě téměř kultem a s chutí se k ní přidávali.

V uplynulých osmnácti měsících skupina obrátila pozornost k hydraulickému frakování, což je těžba břidlicových plynů pomocí stlačené vody s pískem a pomocnými chemikáliemi, a cílem devastujících hackerských útoků se staly Exxon Mobil a BP, stejně jako jejich dva přední čínští konkurenti. Boj o záchranu životního prostředí připsal Skupině 99

mezi mládeží další body a zajistil jí značný počet přívrženců z řad hollywoodských prominentů.

Sám kapitán Bob Daley tohle snažení celkem obdivoval, i když jejich politický názor nesdílel. Ale po třech měsících strávených v bohem zapomenutém horském srubu ho opouštěl humor. Probudili ho ve dvě ráno a vytáhli ho ven, aby s ním v mrazu natočili nějaké směšné video. Vzduch byl tak ledový, až ho z něj bolely zuby.

Aspoň mě po tomhle pustí domů, říkal si.

Únosci mu to slíbili. Půjde jako první. Američan přijde na řadu o několik týdnů později. Americký novinář Hunter Drexel byl unesen na ulici v Moskvě tentýž týden, kdy se Boba zmocnili v Athénách. Hunterův únos se jevil jako náhodný spontánní čin, jehož účelem bylo upoutání pozornosti ve Spojených státech. S Bobem si dali větší práci a důkladně jeho únos naplánovali. Byla to jeho první mise v rámci práce pro MI6, konaná výhradně ze cvičných důvodů, a někdo ze Skupiny 99 přesně věděl, kdy a kde ho najdou. Bob byl přesvědčený, že mají svého krtka přímo v MI6. Jiné rozumné vysvětlení neexistovalo. Cílem jeho únosu bylo zahanbit jak armádu, tak MI6. Záměrům Skupiny 99 dále pomohlo, že Bob pocházel z vážené, bohaté a navrch šlechtické britské rodiny. Takové frajírky nemá nikdo rád.

„Nebor si to osobně,“ řekl mu jeden z únosců dokonalou angličtinou a s úsměvem, „ale jsi čítankový příklad privilegovaného hošana. Ber to jako životní zkušenost. Přispěješ svou troškou do mlýna k vzájemné rovnosti.“

Zkušenost to skutečně *byla*. Hunter Drexel se stal jeho dobrým přítelem. Ti dva byli jako den a noc. Bob Daley byl konzervatívec, patriot do morku kostí a ctil tradice, zatímco Hunter spadal do kategorie solitérů a individualistů a vyhledával riziko v každé jeho podobě. Avšak nic nestmělí dva lidi tak dobře jako tříměsíční pobyt ve srubu uprostřed divočiny. Až se dostane domů, parádně svůj zážitek zpeněží, ode-

jde z armády a vykašle se i na neslavnou kariéru vyzvědače. Nesmírně tím potěší svou ženu Claire.

„Dívej se přímo do kamery, prosím. A drž se scénáře.“

Oslovil ho Řek, jemuž ostatní říkali Apollo. Každý ze Skupiny 99 měl řeckou přezdívku, kterou používali i při komunikaci online, přestože členové pocházeli ze všech koutů světa. Apollo však byl Řek každým coulem a nadto patřil k zakládajícím členům skupiny, jejíž počátky se dají vystopovat v Athénách. Vznikla z euforie, jež vypukla po zvolení Eliase Callese, nejlevicovějšího premiéra v dějinách země a vůdčí postavy myšlenky globální rovnosti. Snad proto se jako přezdívky ujala řecká jména.

Bob ani Hunter neměli Apolla v lásce. Byl arogantní a na rozdíl od ostatních postrádal smysl pro humor. Dnes měl na sobě tmavé maskáče a na hlavě pletenou kuklu.

Hrajeme si na vojáčky, pomyslel si Bob Daley. Chlapeček na vojenském táboře.

Tohle je vážně směšné. Co budou tihle kluci dělat, až vyrostou? Až je přejde celé dobrodružství se Skupinou 99? Až Apolla chytí – a Bob o tom vůbec nepochyboval –, stráví pěkných pár let v kriminále. Napadlo ho to vůbec?

„Jmenuji se kapitán Robert Daley,“ spustil Bob. Díval se přímo do kamery a bezchybně přednesl svoji řeč. Čím dřív to bude mít za sebou, tím dřív se vrátí do srubu, kde na něho čeká teplá postel. Dokonce i Hunterovo chrápání je příjemnější než stát tu ve sněhu a skákat, jak tenhle opičák píská.

Když skončil, otočil se a pohlédl na Apolla.

„V pořádku?“

„Výborně,“ odpověděl zakuklenec.

„Hotovo?“

Výřezem v masce Bob Daley viděl, jak se Řek usmál.

„Ano, kapitáne, vy už jste skončil.“

A pak, stále před běžící kamerou, Apollo vytáhl pistoli a ustřelil Bobovi hlavu.

MANHATTAN

SOBOTA 22. LISTOPADU, DEVĚT HODIN VEČER

Althea sledovala na obrazovce notebooku, jak si kulka razí cestu lebkou Boba Daleyho. Seděla na semišové pohovce ve svém luxusním apartmá v hodnotě pěti milionů dolarů a venku se tiše snášel sníh na Central Park. Byla krásná zimní noc, jasná a mrazivá.

Na čočku kamery stříkla krev a mozková tkáň kapitána Daleyho.

To je nádhera, pomyslela si spokojeně, sledovat něco takového v reálném čase a z pohodlí vlastního obývacího pokoje. Některé technologie jsou vsutku úžasné.

Natáhla se a prsty s dokonale upravenými nehty se dotkla obrazovky. Napůl očekávala, že bude mokrá a Daleyho krev bude stále hřát.

Dobře, blesklo jí hlavou. Je po něm.

Angličanovo tělo se naklonilo dopředu a zhroutilo se na lesní podloží jako pytel brambor. Apollo se dolouдал ke kameře, stáhl si z hlavy kapuci, otřel objektiv kamery a usmál se na Altheu.

Té neušlo, jak se mu vepředu nadouvají kalhoty. Zabíjení ho očividně vzrušovalo.

„Udělal ti to radost?“ zeptal se jí.

„Obrovskou.“

Vypnula počítač, přešla k chladničce a vzala z ní lahev Clos d'Ambonnay, ročník 1996. Vytáhla korkovou zátku, nalila si skleničku a připila prázdné místnosti.

„Na tebe, miláčku!“

Za několik hodin se poprava kapitána Daleyho ocitne na titulních stranách novin po celém světě. Na Blízkém východě jsou únosy a vraždy běžné, ale tady jsme na Západě. Tohle je Evropa. Tohle je Skupina 99, počítačové Robinové Hoodi. Hodní chlapi.

Jak budou všichni v šoku a pohoršení!
Althea si prohrábla dlouhé tmavé vlasy.
Nemohla se dočkat.

KAPITOLA 2

Tohle je noční můra.

Julia Cabotová, nová britská premiérka, položila hlavu do dlaní. Seděla u psacího stolu ve své soukromé kanceláři na Downing Street 10. Spolu s ní tu byl Jamie MacIntosh, šéf tajné služby MI6, a generálmajor Frank Dorrien. Dorrien, nositel vysokých vojenských vyznamenání, také pracoval jako starší agent pro tajnou službu, o čemž věděla jen hrstka vyvolených, která nezahrnovala jeho ženu.

„Prosím, povězte mi, že se probudím.“

„Je to Bob Daley, kdo se neprobudí, paní premiérko,“ odpověděl suše Frank Dorrien. „Nerad vám to říkám.“

„Tak to neříkejte,“ osopil se na něho Jamie MacIntosh. Frank byl statečný muž a skvělý agent, ale jeho sklon dávat najevo morální převahu býval nadmíru únavný. „Tohle nemohl nikdo předpokládat. Tohle je zatracená Evropská unie a ne Aleppo.“

„A banda pubertálních pošuků v mikinách s červenými balonky, ne ISIS,“ dodala zoufale Julia Cabotová. „Skupina 99 lidí *nezabývá*. Prostě ne!“

„Dokud s tím nezačne,“ poznamenal Frank. „Což se právě stalo. A krev kapitána Daleyho máme na rukou my.“

Bylo těžké nebrat si jeho smrt osobně, částečně proto, že Frank Dorrien Boba osobně znal. Oba sloužili v Iráku za takových podmínek, které si Julia Cabotová a Jamie MacIntosh neumějí ani představit, natož aby jim rozuměli. A také částečně proto, že Frank přítomné varoval, že by *měli* brát

Skupinu 99 *vážně*. Podle Frankových zkušeností tato hnutí vždycky začínají se vzletnými ideály a téměř vždycky končí násilím. Povstala odštěpená frakce, mnohem radikálnější a krvežíznivější než zbytek smečky, a převzala velení od umírněných. Takhle to po revoluci dopadlo s komunisty v Rusku. Takhle to dopadlo s Pravou IRA. Takhle to dopadlo s ISIS. Na ideologii nezáleželo. Stačí mít k dispozici navztekkané a frustrované mladé muže plné testosteronu, prahnoucí po moci a pozornosti, a skončí to špatně, hodně špatně.

Tajná služba týdny řešila, kde by únosci mohli kapitána Daleyho a Huntera Drexela držet, ale nikdo si kvůli tomu žily netrhal, protože se nedomnívali, že by rukojmí byla ve skutečném nebezpečí. Frank navrhl, aby poslali zvláštní leteckou jednotku na ozbrojenou záchrannou misi, vysloužil si tím však rozhněvanou reakci jak od vlády, tak od tajné služby.

„Pomátl ses?“ vyjel na něho Jamie MacIntosh. „Slovensko je v Evropské unii.“

„No a?“

„Nemůžeme poslat jednotky do cizího suverénního státu. Sakra, vždyť je to *spojenec*. Nepřipadá v úvahu.“

A tak se nic nepodniklo a teď stovky milionů lidí po celém světě viděly, jak jejich obrazovku pokropil kapitánův rozstříknutý mozek. Celebrity, které ještě minulý týden stály ve frontě, aby se nechaly vyfotografovat s plackou s červeným balonkem na klopi božíhodového saka a dávaly tím najevo sounáležitost se vznešenými cíli skupiny usilující o ekonomickou rovnost, nyní zděšeně prchaly do dále. Únos a vražda přímo tady, v Evropě!

„Chápu, že se zlobíte, Franku,“ prohlásila chmurně Julia Cabotová, „ale já potřebuji konstruktivní řešení. Američané vyvádějí jako zjednaní. Obávají se, že jejich rukojmí přijde na řadu jako další.“

„Mají se proč vztekat,“ ucedil suše Frank.

„Všichni chceme ty parchanty dostat.“ Cabotová se obrátila k šéfovi tajné služby. „Jamie, co o nich víme?“

„Skupinu 99 založili v roce dva patnáct mladí počítačovní vědci původem z řeckých Athén. Hnutí se brzy rozšířilo po celé Evropě. Následovala Jižní Amerika, Asie, Afrika a potom zbytek světa. Ohánějí se čistě ekonomickými zájmy a údajně bojují proti chudobě a globální nerovnováze v otázkách bohatství. Volně přeloženo jsou to komunisté, kteří se nehlásí k žádnému politickému programu a nehledají národní ani náboženské spojence. V online světě používají řecké přezdívky a jsou velmi, velmi mazaní.“

„Co víme o jejich vůdcích?“

„Jedno nebo dvě jména bychom měli. Ten, který si říká ‚Hyperion‘, je podle nás sedmadvacetiletý Venezuelan jménem José Hernandez. Právě on zveřejnil soukromé e-maily generálního ředitele Exxonu.“

„To je ten týpek s transsexuální milenkou a slabostí pro kokain?“ Cabotová si vzpomněla na podraz na neblaze proslulého ropného manažera. Ačkoliv okamžitě rezignoval, cena akcií jeho firmy prudce klesla.

„Přesně tak. Ironií osudu Hernandez pochází z bohaté a vážené rodiny. Možná proto se mu zatím nikdo nedostal na kobytku. Ale součástí problému je i skutečnost, že oficiální vůdci *neexistují*. Skupina 99 odmítá tradiční hierarchii ve všech jejích podobách. Protože se pohybují anonymně v prostředí internetu, je to spíš volné uskupení než klasická teroristická organizace. Různí jednotlivci a buňky jednají nezávisle, schovaní pod jedním velkým jménem.“

Cabotová si povzdechla. „Takže je to hydra s tisícem hlav. Anebo bez hlav.“

„Lépe bych to nevystihl.“

„Co financování? Víme, odkud berou peníze?“

„Tenhle úhel pohledu je mnohem zajímavější. Na lidi, kteří se otevřeně staví proti hromadění bohatství, mají podivuhodné množství finančních prostředků. Investují do technologií, aby mohli provádět svoje kyberútoky. Je to drahý byznys,

když chtějí zůstat o krok napřed před sofistikovanými systémy velkých hráčů, jako je Microsoft nebo Pentagon.“

„To si umím představit,“ broukla Cabotová.

„Dále se domníváme, že stojí za anonymními dary v řádech milionů dolarů věnovanými na charitu a levicovým politickým stranám. Podle mnohých zdrojů stojí v čele skupiny žena, Američanka, která hnutí jednak financuje, a jednak je hnací silou a plánovačkou strategických cílů. Vzpomínáte si na loňský útok na CIA, kdy zveřejnili kompromitující soukromé maily zaměstnanců z Langley?“

Premiérka přikývla.

„Američané věří, že za tím stojí ona. Pracuje pod jménem Althea, ale to je asi tak všechno, co o ní víme.“

Julia Cabotová se zvedla a přešla k oknu. Cítila, jak se jí Frankovy oči zavrtávají do zad. Zjistila, že se starým vojákem jsou jenom potíže. Zrovna před týdnem se s ním sešla, aby probrali tragickou a z diplomatického hlediska trapnou sebevraždu řeckého prince v Sandhurstu. Zarazilo ji, jak málo soucitu generálmajor Dorrien v téhle záležitosti projevil a jak odmítavě se stavěl k politickým důsledkům mladíkovy smrti na britské půdě, nadto když byl v péči britské armády.

„Možná trpěl depesemi.“ Jiné vysvětlení jí nenabídl. A když na něho naléhala, neskrýval podráždění. „S veškerou úctou, paní premiérko, byl jsem jeho velícím důstojníkem, ne terapeutem.“

Ano, pomyslela si zlostně Julia, a já jsem tvojí velící důstojnicí.

Zajímalo by ji, jestli se k ní Dorrien chová tak nezdvořile jenom proto, že je žena, anebo jestli tak vystupuje vždycky.

Avšak v tomto případě má generálmajor pravdu. Skutečně má na rukou krev Boba Daleyho. Jestli zemře i americký novinář Hunter Drexel, nikdy si to neodpustí.

„Musíme s Američany spolupracovat,“ prohlásila. „Naprostoto otevřeně.“

Jamie MacIntosh lakonicky povytáhl obočí. „Naprostá otevřenost“ není něco, nad čím by jásal. Ani zdaleka ne.

„Musejí toho svého člověka, Drexela, odtamtud dostat. Chci, abyste předal CIA všechno, co máte, Jamie. Možné lokace... Zkrátka všechno.“

„Takže my jim budeme pomáhat se záchranou jejich mužé potom, co jsme se na našeho vykašlali?“ vypěnil Frank Dorrien a zatvářil se dotčeně.

„Snažíme se napravit chybu a vytěžit z ní to nejlepší, generálmajore,“ opáčila pohotově premiérka. „A na oplátku očekávám, že nám CIA poskytne všechno, co jejich lidé mají na celosvětovou síť Skupiny 99. Až dosud jejich kyberútoky mířily především na cíle ve Spojených státech. Americké společnosti a vládní agenda byly zasaženy o hodně víc než my. Nepochybuji o tom, že kolegové už vedou o těch grázlech pěkně silné fascikly.“

„Určitě ano, paní premiérko,“ zadrmolil suše Frank Dorrien. Každá jeho poznámka působila znepokojivě a zaváněla kritikou.

„Něco je přimělo změnit taktiku,“ rozumovala Cabotová a Franka zcela ignorovala. „Něco způsobilo, že se z počítačových padouchů ovládajících tu nejšpičkovější techniku změnilo v únosce a vrahy. Potřebuji vědět, co za tím stojí.“

„Nelíbí se mi to. Vůbec se mi to nelíbí.“

Prezident Jim Havers se zamračil na trojici mužů rozsažených kolem jeho stolu v Oválné pracovně. Sešli se tu Greg Walton, mrňavá holá hlava CIA, Milton Buck, nejlepší z agentů FBI zaměřených na boj proti terorismu, a generál Teddy MacNamee, předseda náčelníků jednotlivých štábů.

„Nikomu z nás se to nelíbí, pane prezidente,“ ozval se Greg Walton. „Ale máme snad na vybranou? Jestli Drexela okamžitě neosvobodíme – a když říkám okamžitě, tak myslím co nejdřív –, můžeme se za chvíli dívat, jak mu mozek stříká z hlavy. Pokud na tuhle zprávu nezareagujeme...“

„Já vím, já vím. Ale co když tam není? Chci tím říct – pokud si tím byli Britové tak zatraceně jistí, proč nedostali svého člověka včas ven?“

Prezident Havers se zamračil ještě o něco víc. Kongres i veřejnost na něho vyvíjely obrovský tlak, aby zachránil Huntera Drexela. Ale pokud je zpráva, kterou právě obdrželi od Britů, pravdivá, znamenalo by to ozbrojený vpád do země Evropské unie, byť vedený v rámci jeho záchrany. Spojené státy už dostaly pěknou čochku za to, že poslaly vojsko do Pákistánu, aby zajaly bin Ládina. A to byla úplně jiná liga.

Slovensko je spojenec, představitel západní demokracie. Tamějšímu prezidentovi a lidem se nebude líbit, že do jejich vzdušného prostoru vtrhnou americké vrtulníky, aby v jejich horách vysadily zvláštní jednotky potom, co Bratislava kategoricky popřela, že by země poskytla útočiště Skupině 99 nebo jakékoliv jiné teroristické organizaci.

A co když mají Slováci pravdu a britská tajná služba se plete? Co když k nim Havers pošle armádu, a nakonec se ukáže, že tam Drexel není? Kdyby se kvůli ní jeden jediný Slovák pobryndal kafem, stál by prezident Havers před mezinárodním soudem dřív, než by stačil říct „za porušení mezinárodního práva“.

„Možná ho propustí,“ zamumlal si napůl pro sebe.

A trojice mužů se podívala na svého vrchního velitele, jako by chtěla říct: *a prasata začnou lézat*.

„Jenom připomínám, že i tahle možnost je ve hře.“

„Umím si představit, že ještě minulý týden si tohle mysleli i Britové,“ poznamenal Greg Walton.

„Ale možná to, co se stalo kapitánu Daleymu, byla jednorázovka.“ Prezident se chystal pomyslného stébka. „Výjimka. Koneckonců násilí se nikdy dřív nedopustili.“

„Zato se ho dopustili teď, pane,“ připomněl nevesele generál MacNamee. „Skutečně si můžeme tohle riziko dovolit?“

„Já především nechápu, proč Huntera Drexela vůbec unesli.“ Prezident si rozrušeně prohrábl vlasy. „Druhořadého

novináře, gamblera, kterého vyhodili z *Washington Post* i z *New York Times*. Což samo o sobě o něčem svědčí. Jakým způsobem tenhle muž reprezentuje jedno procento lidí, jimiž tahle skupina pohrdá? Z toho, co se mi doneslo, soudím, že sotva zaplatil účty. Co podle nich představuje?“

„Je to Američan,“ odpověděl tiše Milton Buck z FBI.

„A to stačí?“

„Některým lidem ano,“ mínil Greg Walton. „Naši protivníci nemusejí za všech okolností jednat racionálně, pane.“

„S tím na mě nechodte!“ Prezident rozčileně zavrtěl hlavou. „V jednu chvíli zaplaví obrazovky počítačů svých obětí praskajícími balonky a vtrhnou na jeviště při předávání Oskarů, a pak uspořádají vraždu v přímém přenosu. Ježíši Kriste! Co přijde dál? Začnou upalovat lidi v klecích? Tohle je jako špatný vtip. Tohle je Evropa.“

„Stejně jako byla Osvětim.“

Rozhostilo se ticho.

Kdyby na Slovensko poslal mariňáky a operace byla úspěšná, stal by se hrdinou. Přinejmenším doma. Část lesku by pochopitelně dopadla na Brity. Julia Cabotová se už domáhá dalších informací o Skupině 99, především o „Althee“, avšak zrovna o tohle se CIA dělí nerada. Kdyby to vyšlo, Havers by neměl na vybranou a musel by jí je předat. Což by se vyplatilo. Jeho obliba by raketově vzrostla.

Na druhou stranu, kdyby Drexel nebyl tam, kde má podle Britů být, odskákal by to Havers, a ne Cabotová. Pověst Američanů by se ocitla v troskách a mohl by se rozloučit s druhou prezidentskou nominací.

Zavřel oči a pomalu vydechl. V ten okamžik nenáviděl Huntera Drexlera skoro tak moc jako Skupinu 99.

Jak k tomu sakra došlo?

„K čertu! Jdeme do toho. Vtrhněte tam a přiveďte toho pitomce.“

KAPITOLA 3

Hunter Drexel si přitiskl rádio k uchu a pozorně se zaposlouchal. Tmu prořízl hlas reportéra z BBC World Service.

„Zatímco roste znepokojení nad osudem uneseného amerického novináře Huntera Drexela, dnes jsme drželi minutu ticha za kapitána Roberta Daleyho z vojenské akademie Sandhurst v Berkshiru, jehož brutální vražda z rukou teroristické Skupiny 99 šokovala celý svět.“

Tak už jsou z nich teroristi? blesklo Hunterovi hlavou a hořce se zasmál. *Zvláštní, jak jedna malá vražda všechno změní.*

Před dvěma týdny se BBC nemohlo Skupiny 99 nabažít. Stejně jako ostatní světová média se rozplývalo nad počítačovými Robiny Hoody jako fanyanky na koncertu One Direction.

Na druhou stranu – je Hunter skutečně o něco lepší než oni? Koneckonců i on si udělal na Skupinu 99 špatný názor.

V době únosu byl na volné noze a pracoval na článku o korupci ve světovém těžařském byznysu. Zejména ho zajímaly biliony dolarů proudící mezi Spojenými státy, Ruskem a Čínou a tajné odměny za uzavřené kontrakty, jež přinášely všem třem zúčastněným mocnostem nemravné zisky. Smlouvy se uzavíraly stiskem ruky a byly detailně probírány v Houstonu, Moskvě a Pekingu, čímž bezostyšně porušovaly mezinárodní obchodní právo. Tehdy Hunter viděl ve Skupině 99 spojence, protiklad korupce bující v energetickém průmyslu. Ironií osudu byl zrovna na cestě za Cameronem Crewem, zakladatelem a majitelem Crewe Oil a jedním z „hodných hochů“ v oboru, kterého chtěl navštívit v jeho moskevské pobočce, když ho přepadli, zatáhli do jedné z postranních uliček, uspali chloroformem a nacpali do kufru mercedesu. Bohužel to